

Ez ugyancsak figyelemre méltó monológ közben Hárún Kalifa nagyon-nagyon lassan addig mozdult mind előrébb, míg fél szemmel be nem látott az ajtófélfá mellett a fürdőbe, s mit látott: egy kicsike, ásatag embert, nálánál nem magasabbat, a fején irdatlan bíbor turbán (ez volt a „hagyma”), a lábán bokában összefogott, buggyos selyempidzsáma (ez lett volna a „törökparadicsom”). Lenyűgöző méretű pofaszakáll, méghozzá a legvalószínűtlenebb égszínkében pompázó, tette még furábbá a kis fickó megjelenését.

Hárún, aki sosem látott kék szőrzetet, érdeklődve előrébb hajolt, mire, legnagyobb rémületére, lába alatt visszhangosat nyikordult a padlódeszka. A kékszakállú sarkon perdült, s összesen három teljes fordulatot írva le öntengelye körül, köddé lett, de siettében a franciakulcsot elpottyantotta. Hárún berontott, és fölragadta a szerszámot. Lassan és nyilván nem kevéssé vonakodva (Hárún nem tudhatta, hiszen soha még semmi nem materializálódott így a szeme láttára) a kis kékszakáll visszatűnt a fürdőszobába.

- Jó, na jó, elég a mókából, vége a dalnak, vissza a fogómat! - követelte.

- Nem - mondta egyszerűen Hárún.

- A szétkapcsolómat - mutatott a kicsi a franciakulcsra. - Nyújtsd át, kézbesítsd nekem, add vissza jogos tulajdonosának, tégy le róla, engedd át, ide vele, na!

Most látta csak Hárún, hogy amit a kezében szorongat, az éppúgy nem franciakulcs, mint ahogy a kis ember feje nem hagyma: más szóval, a körvonala eléggé franciakulcsos volt, de az anyaga inkább folyékony, mintsem szilárd, ezer meg ezer vékony erecskéből állt, melyekben más-más színű folyadék keringett s tartotta össze valamennyit egy titokzatos, hihetetlen erő. Csodaszép volt.

- Nem kapod vissza - szólt elszántan Hárún -, amíg el nem mondod, mit művelsz itten. Betörő vagy netán? Hívjam a rendőröket?

- A küldetés célja el nem árulható - váltott duzzogásra a kicsi ember. - Szigorúan bizalmas, örült titkos; végképp nem bevallható az ilyen lila pettyes piros inges kis senkiháziaknak, akik elveszik a másét, és még mást vádolnak rablással.

- Hát jó - mondta Hárún -, akkor most megyek és fölébresztem apámat.

- Ne! - kiáltott rá a kékszakállú. - Felnőtteket semmiképp! Tiltja a szabály, nem engedi a regula, szigorúan tilos, nem, még ha az állásomba kerül is! Jaj, jaj, éreztem, milyen rémes nap lesz ez!

- Én várhatok - mondta vészjóslóan Hárún.

A kis alak most jól kihúzta magát. - Én vagyok Haha, a Vízidzsinn, és egyenest a Mesefolyamok Óceánjából jöttem - közölte mérges-méltóságosan.

Hárúnak nagyot dobant a szíve. - Szóval azt állítod, hogy a papám-mesélte dzsinnek közül való vagy. Mégis igaz?

- Mesevíz-szolgáltató a nagy Mesetengerből - hajtotta meg magát a kis ember. - Személyesen, életnagyságban, nem más, hanem én magam! Sajnálattal kell mindazáltal közölnöm, hogy a vonatkozó úr tovább nem igényli szolgáltatásunkat; véget vetett elbeszélő tevékenységének, bedobta a törülközőt, befuccsolt. Ez magyarázza itteni jelenlétemet, ugyanis a szétkapcsolást jöttem végrehajtani. S e célból leszel szíves visszaszolgáltatni a szerszámomat.

- Ácsi! - szólt Hárún, kinek szédült a feje, s nem csupán a fölfedezéstől, hogy vízidzsinnnek, lám, vannak, s hogy a nagy Mesetenger nem csak mese, hanem attól is, hogy Rasid föladta, kiszállt, lakatot tett a szájára. - Hiszi a piszi! - közölte Hahával, a vízidzsinnel. - Hogyan üzenté meg? Mikor? Jó ideje sülvé-főve vele vagyok, tudnom kéne róla.

- Hogyan üzent? Hát a szokásos módon -vont vállat Haha. - Az 1+6 módszerrel.

- Az meg mi a nyavalya?
- Azt sem tudod? - álmélkodott vásott mosollyal a Vízidzsinn. - Az EGYszerűen MEGmagyarázHATatlan Módszer! - Látva Hárún izgalmát, magyarázólag hozzáfűzte: - Az 1+6 jelen esetben gondolati sugarakkal operál. Ráhangolunk az ügyfél gondolataira, és hallgatózunk. Meglehetősen fejlett technika, hm?
- Fejlett vagy nem fejlett, ez egyszer mindenesetre hibáztál - mondta szigorúan Hárún -, benne vagy a pácban, slamasztikába kerültél. - Érezve, hogy már ő is úgy beszél, mint a vízidzsinn, megrázta a fejét, hátha kitisztul. - Bizonyos, hogy apám nem adta föl. Nem szabad megszüntetni a mesevízellátását.
- Sajnálom, ez a parancs - mondta Haha. - Panaszt csak a főszámvevőnél lehet tenni. (...)
- Mellesleg, még ha elzárnád is a mesevízvezetékét, az én apám mesekészlete akkor sem apadna ki, vedd tudomásul!
- Ohó, mesélni, azt akárki tud - felelt Haha. - A csalók, a hazudozók, a gazfickók, mindenki. De amely mesében az a bizonyos extra többlet van, ahhoz bizony a legjobb mesemondónak is mesevízre van szüksége. A mesemondáshoz, mint az autózáshoz, üzemanyag kell, s akinek nincs vize, nem lesz annak gőze sem.